

при обличането е запазване на предницата, подхваната на височината на ханша и подпъхната на кръста. По този начин дъното на шалвара се повдига, а предницата му оформя богати дупли. В кръста младите жени го пристягат със специален дълъг и тесен колан – учкур (Дечева 2004: 82-84).

„Пролетно цвете беше Зинка. Когато цъфтеше по дворовете моравия люляк, тя втикваше в лилавата си забрадка голям кичур люляк, а атлазените и шалвари и елекът и с блестящи пулчета - също лилави. ... И в яркото лято,

когато слънцето плисваше жълто-огнена светлина, Зинка сменяше тоалета - жълт атлас, кичеше забрадката си с жълти и оранжеви латинки”.

„Едно време жените с шалвари ходеха, жена ми имаше четири-пет шалвари. А отгоре дантелена блуза, като шалварите. Имаше хора си ги шиеха, шивачи, 7-8 метра плат отива за едни шалвари. Повече от 20 топа. Тук вече само старите баби си ги носеха. Тук последната баба, която носеше шалвари – баба Сабри – почина преди 14 години. Жена ми имаше два тъмnochервени. Внуците кърпи си направиха... раздадоха ги” (м., р. 1928 г.) (Цит. по Просто начин на живот 2004: 154).

Съвременните шалвари, които все още носят отделни по-възрастни представителни на цигански/ ромски групи, се шият от шарен фабричен басмен плат. Допълват се с широка, дълга до глезените шарена пола. Докато кошничарките (хорохая в Твърдица, Сливенско) са облечени с шалвари, а отгоре с пола в ярки цветове, то фичерките в Стара Загора заменят шалварите под полата с долнище на анцунг.

Фичерка